

V tmavém koutě, kde začíná dřevěné schodiště na půdu,
 cosi hlasitě škrábe. Hercules opatrně couvá a necítí se
 dobře. Odněkud shora se ozvala prudká rána.

Teď už kocour nadskočil

leknutím.

Chodbu ozářil žlutý blesk
 a vysoké zrcadlo v dubovém
 rámu se modrozeleně rozsvítilo.

Herkulovi se zježil kožich. Ta rána byla z půdy!
 Jen si to pomyslel a nad hlavou se mu okamžitě
 ozvalo několik lehkých kroků! Někdo tu s ním jel

Herkules couvá zpátky do kuchyně a celý se klepe.

Do okenních skel za jeho zády se trefují mohutné dešťové kapky. Kocour potichu vylezl na parapet a přitiskl se k chladnému okénku. Bez hlesu mžourá do zšeřelé místnosti. *Nebud' trouba, napomíná se v duchu, vždyť je to jen obyčejná bouřka a silný vítr! Ale co potom ty včerejší události?! Na ty jsi zapomněl? Co rozbitý kávovar, namočená myš a porouchaný telefon? Možná se jen kousek od tebe schovává zlý vetřelec, který čeká na další příležitost, aby ti ublížil!* Kdosi se smíchem zprudka narazil do domovních dveří a v zámku zarachotil klíč. *Marta s Janem jsou zpátky!* „Co je to za šramot, tady snad straší,“ volá udýchaná Marta. „Bojíš se duchů?“ popichuje ji Jan. Přehodil mokrou bundu přes tyč nad pecí a mne si prokřehlé ruce. „A to nám ještě za chvíli vypnou proud a zůstaneme tu potmě,“ zlobí Martu. „My a ti duchové. Neboj se, na piáně mám připravenou svíčku, tak si na ně trošku posvítíme!“ „Ty si děláš legraci,“ naoko zvažní Marta. „Ale co víš? Jsme hodně daleko za vesnicí, na starém statku... Bůhví, co se tu kdy stalo? Víš, že bych se ani moc nedivila, kdyby si nám sem po večerech chodil poplakat duch nějaké nešťastné služebné?“ Herculovi se jejich řeči ani trochu nelíbí. Na strašidla sice nevěří, ale podobné vtipy nemá rád.